

Digitaliseret af | Digitised by

Forfatter(e) | Author(s):

Titel | Title:

Udgivet år og sted | Publication time and place:

Fysiske størrelse | Physical extent:

Gerson, Julius Christian.; af Julius Chr. Gerson.

Confirmanten : En Digtning i tre Afsnit

Kjøbenhavn : F. H. Eibe, 1846

47 s.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

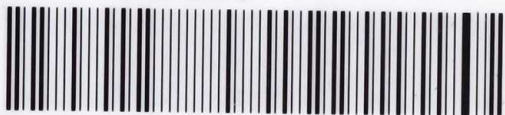

Gerson
Confirmanten
1846,

53, - 278.

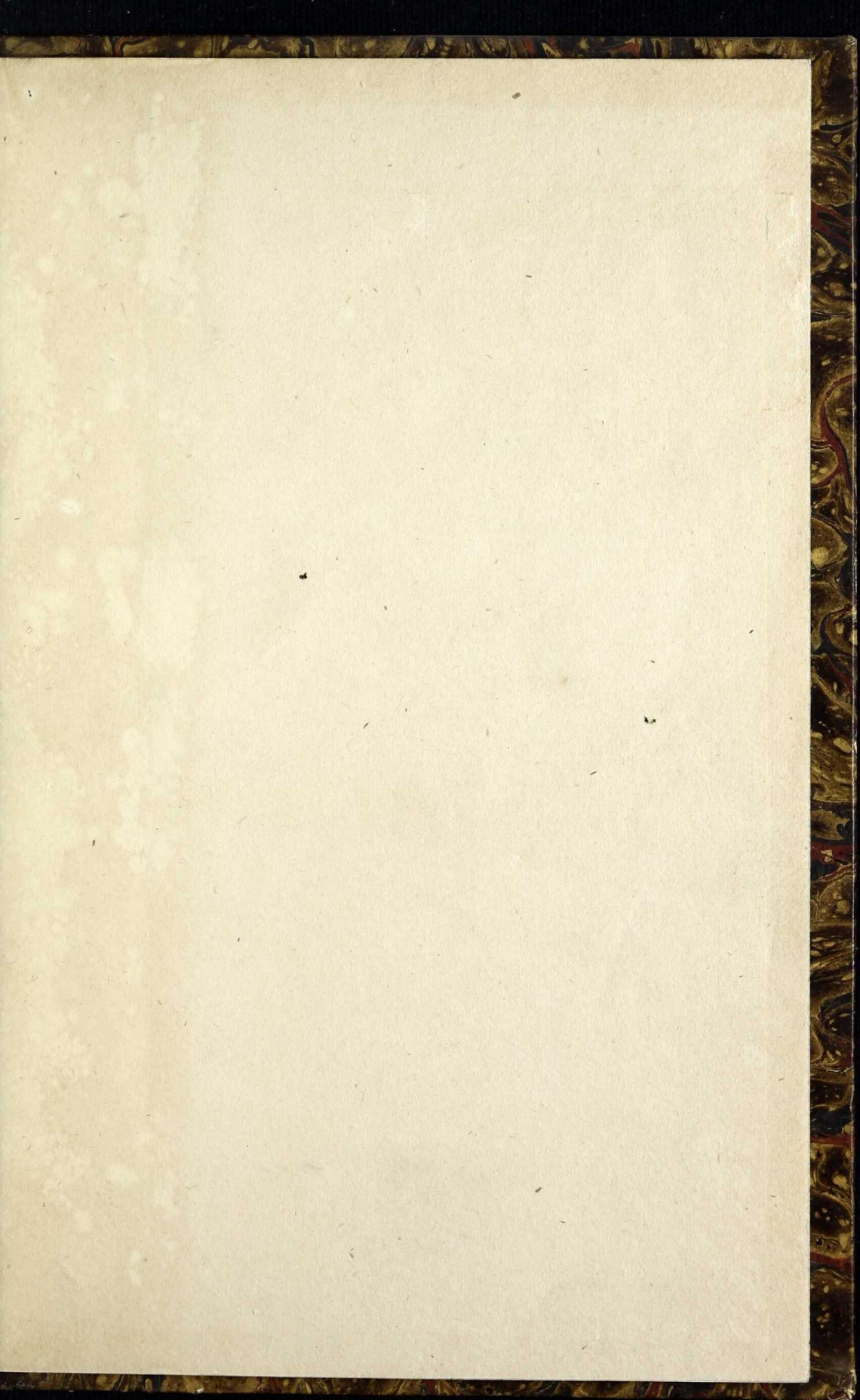
DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 53 8°

1 1 53 0 8 05635 0

+Rex

Confirmanden.

En Digtning i tre Afsnit,

af

Julius Chr. Gerson.

Kjøbenhavn.

Forlagt af Boghandler F. H. Eibe.

Berlingske Bogtrykkeri.

1846.

CONFIRMATION

ON DIGITIZING THE ALMAY

ONLINE FOR EASY

REPRODUCTION

BY THE NATIONAL ARCHIVES

AND THE NATIONAL LIBRARY

OF MEDICAL HISTORY

Barndomsenglens Farvel.

(Aftenen førend Confirmationen).

Handwritten text, likely a title or heading, appearing as a faint, mirrored impression.

Handwritten text, likely a subtitle or a line of a list, appearing as a faint, mirrored impression.

I.

Barndomsenglens Farvel.

Solen daler, dens sidste Skjær
Falder, bebudende Vaaren,
Over de sagte susende Træer
Udenfor Præstegaarden.

Falder over en sneedækt Tjørn
Med sine varmende Flammer
Ind, hvor det yngste af Præstens Børn
Har sit eenlige Kammer.

Falder ind paa det lille Bord
Med sine vaarlige Straaler,
Over Skriftens hellige Ord
Og et Glas med Violer.

Foran Bordet ved Blomst og Bog
Sidder den unge Pige,
Tænker paa Gud og paa Skriftens Sprog
De vidunderlig rige.

Tænker paa Gud og hans Kjærlighed,
Kilden, der evig rinder,
Tænker — og Lokkerne strømme ned
Over de rødmende Kinder.

Tænker dog meest paa den næste Dag,
Da hun skal Løftet give
Guds og den Herre Jesu Sag
Tro til Enden at blive.

Det er saa stille, det er saa tyst,
Det er som kunde man mærke
Følelsen i det barnlige Bryst
Slaae sine Vinger stærke.

Det er som kunde man lytte sig til
Med et opmærksomt Øre
Hele det hellige Orgelspil,
Engle i Hjertet røre.

Længe tænker hun hid og did
Som sig de Billeder føie,
Hele Barndommens glade Tid
Gaaer forbi hendes Døie.

Hun betænker de første Aar,
Da hun ved Moderbrystet,
Voksende til som en Blomst i Vaar,
Fandt sine Smaaforger trøstet.

Da hendes Skrig, det trættende, tidt
Bed Moderbarmen gif ober,
Da hun indslumrede tyft og blidt,
Bed dens dyssende Vover.

Da hun ved Kys paa Kind og Mund
Fik af sin Fader, den glade,
Underviisningens første Grund
Paa to tegnede Blade.

Da hun for første Gang Kundskab fik
Om hvad Skaberen skabte,
Da hun, skjønt Barn, med forbausset Blik
Sig i Beundring tabte.

Og taknemmelig tænker hun paa
Hvad hun dem begge skylder,
Tænker over — og Diets Blaa
Sig i Taarer indhyller.

Som hun sidder og grunder saa,
Åbner sig Døren stille,
Og en Engel med Binger paa
Træder i Kamret det lille.

Roser dække hans runde Kind
Som var han lutter Glæde,
Dog, da han træder af Døren ind,
Kunde han gjerne græde.

Barndommens Engel — skal sige Farvel
Der, hvor han tidt har leget,
Sige Farvel hvad han kronet med Held
Kaldte saa tidt sit eget.

Hvor han har smilet og hvor han har leet
Net som saa tidt i det Høie,
Hvor han sit eget Billed har seet
I et uskyldigt Die.

Hvor han har levet i Kjærlighed,
Dandsset paa Rosenblade,
Hvor han har drømt om, at Alt var Fred
Og alle Mennesker glade.

Og veemodig træder han nær
Til den grundende Pige,
Blander sit Billed i Tanernes Hær
Alt som de synke og stige.

„Barndommens Engel, kjærlige Ven,
Som mig førte iblinde,
Kommer du sidste Gang herhen,
Hilser paa Din Veninde?

Tager du Afsked for Livet her
Med din Leeg og din Lykke,
Flygter med Solens flygtende Skjær
For hos Andre at bygge?

Eller vil du besøge mig
Stundom, naar jeg dig beder,
Lege med mig som jeg leged med dig,
Forhen paa disse Steder?

Hvidske mig snurrige Eventyr
Fra fjerntliggende Strande,
Seile med mig paa hurtige Skyer
Til fortryllede Lande?

Spøge med mig i den grønne Eng,
Hvor du bag Gjerdet smilte,
Skæmme mig op fra den Blomsterseng,
Hvor jeg lyttende hvilte?

Ryste med mig den deilige Frugt
Ned af Træernes Grene,
Flybe med mig paa min lette Flugt
Hen over Torn og Stene?

Sladdre med mig i den tause Nat,
Naar jeg ligger og sover,
Gjækkende vise mit Blik en Skat,
Som du strax byller over?

Vil du gynge blandt Havens Trær
Spøgende ved min Side,
Svare paa hvad jeg i Bind og Veir
Spørger om, og vil vide?

Dandse med mig, naar jeg nys har grædt
For en bortslagret Due,
Priffe paa Diet mig, naar jeg træt
Slumre vil i min Stue?

Tager du Afsted for Livet her
Med din Leeg og din Lykke,
Flygter med Solens flygtende Skjær,
For hos Andre at bygge?

Eller vil du besøge mig
Stundom, naar jeg dig beder,
Lege med mig som jeg leged med dig
Forhen paa disse Steder?"

Alt som hun spørger de tusind Ting
Boier sig Englen stille,
Det er som kunde man trindt omkring
Høre Taarer trille.

Dg han aabner de Læber smaa,
For Veninden at svare,
Sagtelig sænker sig ned derpaa
Trostende Manders Skare.

„Om du seer mig for sidste Gang? —
Ja, jeg maa fra dig vandre;
Det er Livets verlende Gang,
Jeg kan den ei forandre.

Vær dog derfor ikke forjagt,
Dig vil min Søster ledsage,
Skjermende Engle vil holde Bagt
Over din Fremtids Dage.

Ufskylds Engel, min Søster, vil
Tro ved din Side træde,
Bære dit Liv, det flygtende, til
Uforanderlig Glæde.

Hilse dig tidt og ofte fra mig,
Mig dine Hilsner sende,
Kysse din Kind, og lege med dig
Lege, jeg lærte hende.

Hvidske dig Eventyr, som jeg selv
Ikke saa smukt kan fortælle,
Lade dig skue i Tidens Elv
Deres Betydnings Vælde.

Spøge med dig i den grønne Eng,
Hvor i Dands du dig svinger,
Lytte med dig til den dybe Streng,
Som i Naturen klinger.

Ryste med dig den friske Frugt
Af din Birken i Livet,
Vise dit Die hvad Godt og Smukt
Der blev Menneſket givet.

Glæddre med dig i den tause Nat
Om dine Frænder kjære,
Lægge tæt til dit Hjerte den Skat,
Du for Dit Liv ſkal bære.

Svare dig paa hvad du spørger om,
Som det fra Læben strømmer,
Klare dit Blik og mildne din Dom,
Naar du en Broder dømmes.

Smile med dig, naar du nys har grædt
For hvad Kjært du maa miste;
Kysse dit Dæ, naar det er træt,
Og naar det engang skal bryde.

Thi vær derfor ikke forsagt,
Da jeg maa fra dig drage,
Skjærmende Engle vil holde Bagt
Over din Fremtids Dage.

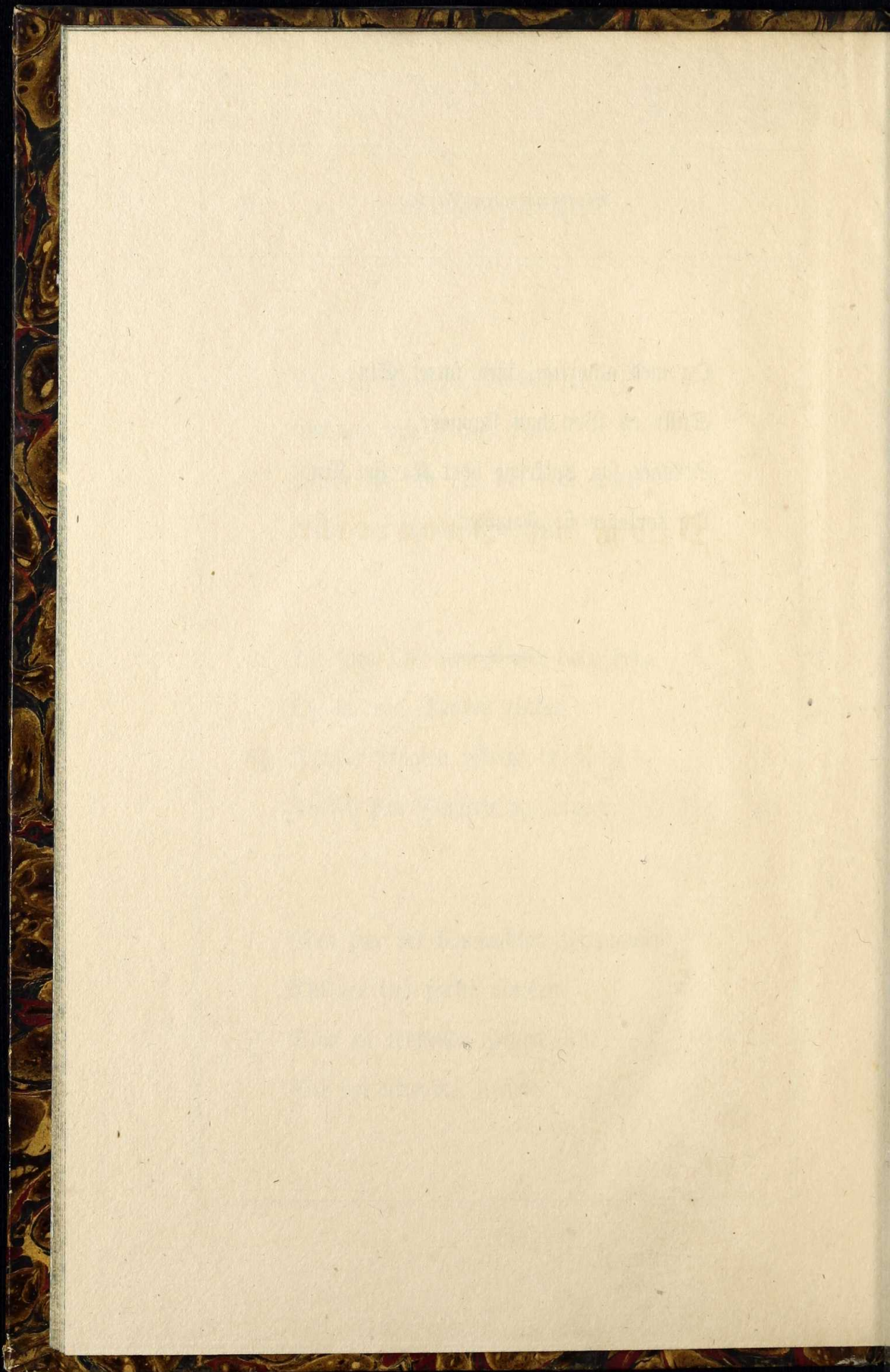
Dg nu, Veninde, farvel, farvel!
Gud og din Frelser kjære
Glæde sig tidt ved din rene Sjæl,
Skue dig kronet med Ære!"

Alt som Ordnes Klang dør hen,
Dg medens Taaren rinder,
Træder Englen tilbage igjen,
Kysser paa Fingren og svinder.

Men paa det himmelblaa Firmament
Tindrer den første Stjerne
Som en trøstende Hilsen, sendt
Fra det ukjendte Fjerne.

Dg med alvorligt, men fattet Sind
Stille en Ben hun stammer,
Stryger saa Lokkerne bort fra sin Kind,
Dg forlader sit Kammer.

Drøm og Indvielse.

(Morgenens før Confirmationen).

From the Jubilee

Prologue to the Jubilee

II.

Drøm og Indvielse.

Over Mark og Eng og Hvie
Ligger Natten som et Flor,
Stjernen med et sjelfuldt Die
Skuer til den dunkle Jord;
Planten slumrer, Blomsten drømmer
Om hvad den ved Dagen saae,
Sagte strømmer
Fred fra Himlens hvalte Blaa.

Alt er roligt, Alt er stille;
Fjernt ved Universets Barm
Berdner nærme sig og stille
Sig igjen foruden Larm.
Nyggen slumrer medens Kloder
Over den ad Banen gaaer,
Livets Moder
Drømmer om den komne Aar.

Og saa trindt om Præstegaarden
Ligger Natten med sin Ro,
Did paa sagte Binde baaren
Tager Drømmen flygtig Bo.
Præstens unge Datter hviler
Paa sit Leie let og sødt,
Sundhed smiler
Fra de friske Kinders Rødt.

Dagens Beemod, overbunden,
Har sig tætt om Diet lagt,
Ustylds Nander trindt om Munden
Holde deres Natteragt;
Haanden hviler under Kinden,
Hendes Bryst gaaer op og ned,
Mildt forinden
Banker Hjertets Kjærlighed.

Uforstyrret slumrer længe
Hun i Søvnens lette Baand
Som et Barn, naar Vuggens Gænge
Høres ved en Moderhaand;
Løfter derpaa som hun taler
I Begeistring heit sin Arm,
Hurtigt daler
Den igjen mod hendes Barm.

Dg hun drømmer om hvad Dagen
Bringer Fyldigt med til Jord,
Alf det korte, hvide Lagen
Hvælver sig en Kirke stor;
Jesus selv med Kronen herligt
Om sin Pande, om sit Haar,
Signer kjærligt
Hendes Friheds nære Baar.

Dg hun drømmer om de Kloder,
Der forsvinde nu saa smaat,
Dg hun drømmer om sin Moder
Dg om Alt hvad der er godt;
Dg hun drømmer om sin Fader
Dg de fjerne Brødres Tog,
Stille blader
Hun i sin Grindrings Bog.

Mens hun drømmer paa sit Leie
Lysner det bag Skovens Top,
Alle Markens Blomster neie
For den Sol, som stiger op;
Luften farves af dens Straaler,
Medens Bækken rødmer stum,
Langsomt maaler
Den sin Banes vide Rum.

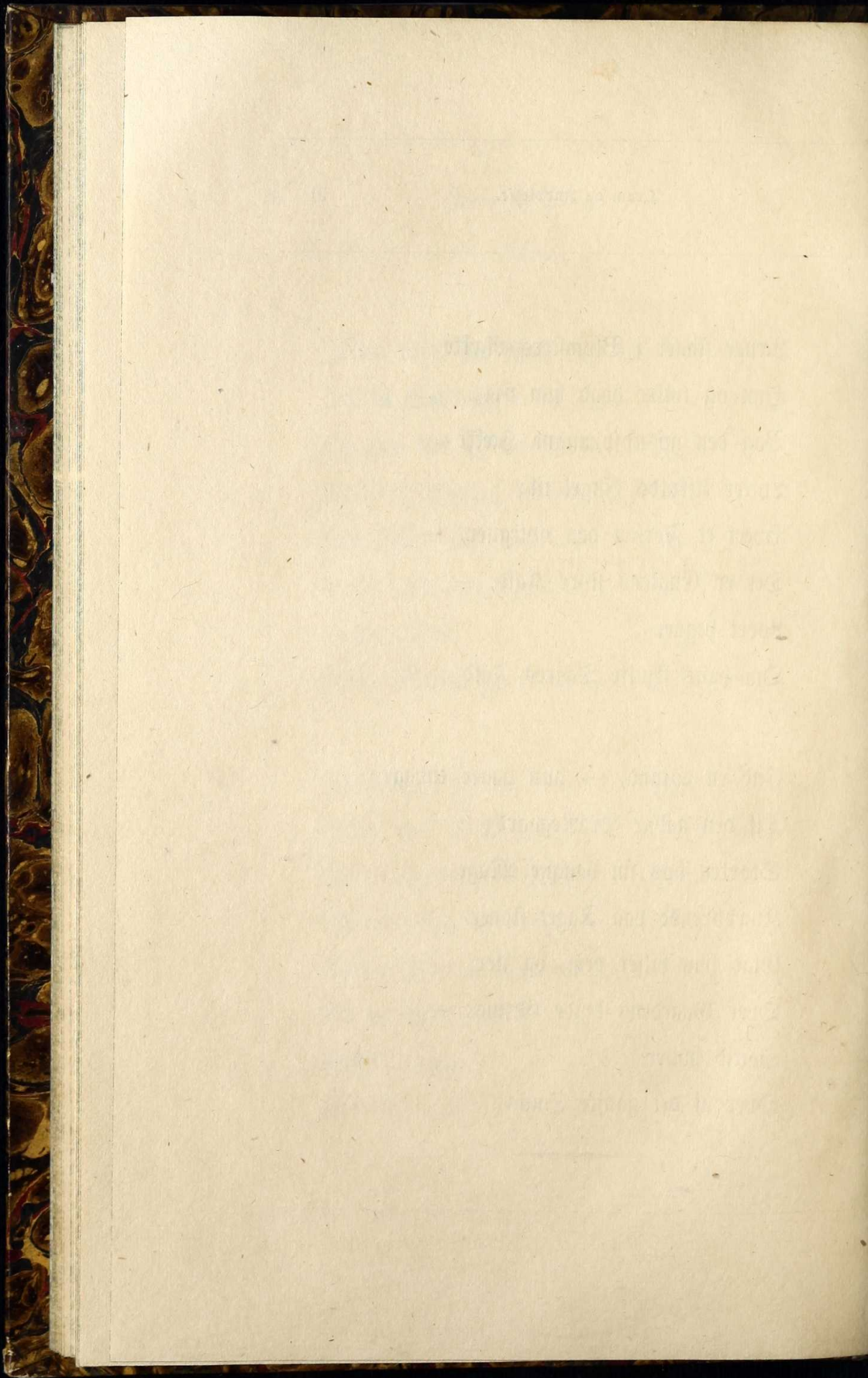
Dgfaa til det lille Kammer
Falde Solens Straaler ind,
Kysse mildt med deres Flammer
Pigens Vande, Hals og Kind;
Dg hun vaagner — Sjælens Vinger
Folde frit sig ud paa Stand,
Hurtigt svinger
Hun sig op fra Leiets Rand.

Jffun fort, saa staaer hun rede
Til en Vandring i det Frie,
Og hun iler let den brede
Gang til Havens Blomstersti;
Alle Lilier staae og dufte
Deres stille Andagt ud,
Sagte Lufte
Bære Bønnen op til Gud.

Fromt hun staaer i deres Brimmel,
Beder med af ydmygt Sind,
Bier under aaben Himmel
Sig til Dagens Alvor ind;
Kalder Havens Sangerklynger
Til at vidne hendes Tro,
Fuglen synger
Fra sin Qviist et Amen fro.

Længe staaer i Blomsters Række
Hun og tolker hvad hun vil,
Bag den nysudsprungne Hække
Lyttter Ufskylds Engel til;
Hvert et Forsæt han optegner, —
Det er Englens store Kald, —
Løvet hegner
Om hans skjulte Taarses Fald.

End en Stund, — hun gaaer tilbage
Til den aabne Præstegaard;
Storken hos sin vaagne Mage
Knæbbrende paa Taget staaer.
Glad hun hilser dem, og iler
Over Gaardens hvide Gruus; —
Høitid hviler
Over al det ganske Huus.

Confirmationen.

Confession

III.

Confirmationen.

Foraarssolens Straale falder
Over Landsbykirkens Muur,
Fra den vaagnende Natur
Kirkeloffens Tunge falder.
Til de høie, hvalte Haller
Hele Menigheden gaaer,
Fryd i Diet, festligt smykket,
Barnet i sin første Baar,
Oldingen med snehvidt Haar,
For at blive fromt opbygget.

Trindt om Kirkens Stole prange
Nylig plukket Mos og Grønt,
Omkring Lysekronen skjønt
Snøe sig Foraarsblomster mange.
Strøet paa de rene Gange
Ligger smukt det hvide Sand,
Og hvor Silkedugen breder
Sig om Altarbordets Rand
Staaer et Kors, der Tanken leder
Til den Mester, vi tilbeder.

Det er Dagen, længe ventet,
Da de Unge skulle staae
Nede for hvad de som Smaa
Lovede, fra Buggen hentet';
Da hvad Alt, som er indprentet

Godt og Smukt i deres Sind,
Skal med Hjertets Blus paa Kind
Som et helligt Offer bæres
For den Gud i Templet ind,
Der ved Villiens Reenhed æres.

Da de Unge skulde give
Løftet, med en hellig Sed,
I en stille Kjærlighed
Deres Skaber troe at blive.
Da de første Gang skal skrive
Deres Navne, skjøndt vel end
Ikkun svagt, i deres Rækker,
Der med Vre kæmpe hen
Til det fælleds Maal, til den
Krone, som os Christus rækker.

Arm i Arm, lidt fremad bøiet,
Sidde de i Rad saa net,
Under Brystet en Bouquet,
Ufskylds milde Glands i Diet.
Hænderne er sammenføiet
Over deres Psalmebog,
Og det klare, hvide Klæde
Ligger midt i deres Glæde
Som et Bærn paa Skjødets dog,
Hvis de siden skulde græde.

Ned fra Orglet Toner bruse
Til den tause Menighed,
Kirken fyldes af en Fred
Som naar Aftenvinde suse
Over friske Blomsterbed.

Hele Mængden stemmer i,
Dg paa Andagts Binger stige
Som et Offer uden Lige
I den fromme Melodi
Bønner til Gud Herrens Rige.

I de Unges Række sidder
Præstens Datter. Orglets Klang
Følger sagte hun med Sang
Som en liflig Fuglequidder.
Ufskyldsenglen gaaer sin Gang
Som en venlig Foraarsvind
Langs den smukke Aad af Unge,
Kysser deres varme Kind,
Glædes i sit stille Sind
Bed hvad de begejstret sjunge.

Orglets Toner tie stille,
Dg fra Altrets Sacristi
Træder Præsten, kjæk og fri
Til sin Menighed den lille.
Lokkerne om Panden skille
Sig for Diets klare Blik,
Det er som en Verden aaben
Stod deri med al sin Haaben,
Som om Mængdens Billie sit,
Luttrek ved hans Tanker, Daaben.

Langsomt sænker han sin Vande,
Bøier ydmyg sig for Gud,
Skuer derpaa kjærlig ud
Til den Flok, hvem han skal blande
Livets Drif af Jordans Bände.

Seer saa til den Uskyldsstand,
Han skal frie fra Syndens Rand,
Dg som om en stille Smerte
Gik forbi ham, lægger han
Hefstigt Haanden mod sit Hjerte.

Dg fra Prækestolen taler
Han til Menigheden ned,
Herrens rige Kjærlighed
Han med stærke Træk udmaler;
Skildrer saa med Kraft de Qualer,
Der gaae frem i Syndens Spor,
Viser Dydens Løn paa Jord,
Beder dem paa Christum falde,
Slutter sin Formanings Ord
Med en Bøn til Gud for Alle.

Atter lyder Orgelklangen
Med sin fulde, stærke Magt,
Til hvad Taleren har sagt
Slutter nær sig Psalmesangen.
Sædens Spire er undfangen
I det frugtbargjorte Bryst,
Og for hvert Minut der svinder
Riigt paa Varme, riigt paa Lyst,
Haabet om en herlig Høst
Meer og mere Vished vinder.

Psalmen tier. Langsomt træder
Læreren i Choret frem,
Prøver mildt med Spørgsmaal dem,
Der ved Svar nu for sig reder.
Menigheden taus sig glæder:

Alt er simpelt, Alt er ret;
Hvad han spørger, hvad de svare
Høres godt og fattes let,
Dg hvad helst man vil erfare,
Tolker han med Grunde klare.

Derpaa træder han tilbage
Hen for Altrets hvide Trm,
Hæver først i Bøn sit Sind,
Bøn om Kræfter for de Svage.
Gentnertunge Skyer drage
Tungt henover Tankens Bo;
Fast og strengt han løfter Haanden,
Dg med en Apostels Ro
Spørger han om de vil troe
Paa Gud Fader, Søn og Aanden.

Som naar Zebaoth i Jorden,
Lynet om sin Kjortels Flig,
Farer vældigt over Jorden,
Alle Blomster boie sig,
Saadan sænked pludselig
Alle Unge deres Hoved;
Dg som Blomstens rige Duft
Krydrer mildt den rene Luft
Saadan steg en Bellugt liig
I et Ja hvad nu de loved.

Dg han signer dem, de Kjære,
Som han Verden nu betroer,
Taarer strømme ved hans Ord
Over deres Kinder skjære;
Barmt han beder Gud at være

Dem Beskytter, hvor de gaae,
Beder Jesus, Verdens Hyrde,
Trofast dem ved Siden staae,
Luttre hvad de tænke paa,
Lette for dem Livets Byrde.

Næst han nærmer sig den Sidste,
For sin Datter taus han staaer;
Hjertet ham i Brystet slaaer
Som dets Nerver skulde briste.
Det er som han Intet vidste;
„Gud med dig og du med Gud“,
Det er Alt hvad han kan sige —
Og som ved et Almagts Bud
Trænger Sukket beftigt ud,
Lætter den beslemte Pige.

Kirkens Høitid er tilende
Med de sidst udtalte Ord;
Kjerterne paa Altrets Bord
Endnu klart og roligt brænde.
Smaa og Store hjem sig vende,
For at feire Dagens Fæst,
Og paa mangt et Sted man venter
I Besøg en yndet Gjest,
Der ved Snillet's Elementer
Munterhed til Kredsen henter.

Ogsaa Præstens Datter tager
Til den smukke Præstegaard
Ad den Bei, hvor Gjerdet staaer
Bed den rugbesaaede Alger.
Kjærlig hendes Moder drager

Datteren op til sit Bryst,
Og imedens Hjertet banker
Fuldt af Haab og fuldt af Lyst,
Hendes frydopfyldte Tanker
Tusind gode Varsler santer.

